

‘LAAT JE NIET GEK MAKEN’

Van student tot bestuursvoorzitter (de algemene baas) of rector magnificus (de onderwijsbaas): in Wageningen kan het. Resource vroeg bestuursvoorzitter Sjoukje Heimovaara en rector magnificus Arthur Mol naar hun studententijd. En of ze nog tips voor je hebben. Tekst Willem André

Heimovaara en Mol studeerden allebei in Wageningen. Andere tijden; daar zijn ze het over eens. Mol: ‘Wageningen was toen vrij saai, er waren amper kroegen. Op de studentenverenigingen, in de flats en de studentenhuisen, dáár gebeurde het.’ In 1978 vertrok hij vanuit Brabant naar de universiteit om milieuhygiëne te studeren, specialisatie waterzuivering. Daarnaast deed hij ook nog sociale wetenschappen, filosofie en recht. ‘Ik ben direct bij Unitas gegaan en was vooral buiten mijn studie een actieve student. Ik zat in de Opleidingscommissie en bij zogenoemde kritische groepen, nu is dat Otherwise, toen het Imperialisme Collectief. En ik heb de Werkgroep Milieu en Derde Wereld opgericht, om meer aandacht in de studie te krijgen voor mondiale

duurzaamheid. Ook heb ik trouwens nog de AID georganiseerd, een stuk minder professioneel dan nu. In het begin had ik weinig met de voedselkant, maar dat kwam vanzelf.’

Mol veranderde zeven keer van kamer. Niet vanwege kamernood, maar omdat hij telkens wat anders wilde. ‘Ik begon bij een hospita, daarna verhuisde ik naar sterflat Asserpark, later naar een huis tegenover Unitas en ook nog naar de Veerstraat. De verhuurder daar was een werkloze vijftiger. Als hij ruzie had met zijn vrouw, sliep hij bij ons op de bank in de keuken.’ Een

grote drinker was Mol niet, maar hij hield wel van het sociale studentenleven, de vrijheid. ‘Ik sloeg meestal de ochtendcolleges over, deed in de middag de practica en ging daarna tot tien uur ’s avonds studeren. Dan met vrienden naar het café. Dat zou ik nu nooit meer zo doen. Maar ik voelde een zware studieverantwoordelijkheid: ik heb elk tentamen in één keer gehaald. Zonde om je tijd te verdoen met herkansingen.’

Vrij

Sjoukje Heimovaara, grotendeels opgegroeid in Zwolle, ging in 1983 in Wageningen studeren: plantenver-

Het identiteitsbewijs van Sjoukje Heimovaara van toen nog de Landbouwhogeschool.

edeling en moleculaire biologie. ‘Een geweldige tijd, ik voelde mij vrij. Er was nog geen campus zoals nu. Moleculaire biologie was op De Drieyen - boven op de Wageningse Berg - en plantenverdeling zat aan de andere kant van de stad. Ik genoot en geniet nog steeds van de ruimte die je in Wageningen hebt. Het unieke hier is dat je geen faculteiten hebt en je je eigen studie kan samenstellen. Daar heb ik gebruik van gemaakt. Na de propedeuse ben ik allerlei vakken gaan volgen. De moleculaire richting was toen vrij nieuw bij plantenveredeling; het idee dat we daarmee de wereld konden veranderen, dat we met moleculaire technieken sneller konden veredelen en de honger konden oplossen. Ik was niet zo’n gedreven student, maar de wereld om mij heen hield mij toen al bezig – al ben ik in de loop van mijn leven eigenlijk steeds idealistischer geworden. Maar ik was met name gewoon student, hoor. Lekker naar feestjes met vriendinnen. Ik zat bij Ceres, woonde in De Erwt. En ik roeide een jaartje bij Argo, ik ken het refrein van het clublied nog uit mijn hoofd, haha.’ ■

Arthur Mol (rechts) in Portugal, op de Cooperativa Che Guevarra. ‘Daar gingen we in 1980 heen om de landhervormingen na de Anjerrevolutie (1975) te ondersteunen door in onze vrije tijd op het land te werken, onkruid wieden enzo, samen met Portugese landarbeiders die het land na de Anjerrevolutie hadden verkregen.’